

Arrest

nr. 120 940 van 19 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op 17 april 1988 te Grozny.

In september 2009 werd u gearresteerd toen u naar de stad ging om medicijnen te kopen voor uw moeder. U verliet de apotheek en onderweg naar de taxibus werd u door militairen meegenomen. U werd ondervraagd over uw eventuele betrokkenheid bij een aanslag in (de buurt van) Grozny. Tijdens de ondervraging kreeg u enkele klappen. Na enkele uren werd u weer op vrije voeten gesteld. Enkele dagen na deze arrestatie kreeg u gezondheidsproblemen, die u toeschrijft aan voornoemde detentie en de klappen die daarbij werden uitgedeeld.

In oktober 2009 werd u gedurende 2 weken gehospitaliseerd.

Op 27 november 2009 ging u naar uw buurman Hassan, die in hetzelfde appartementsgebouw als u en uw moeder woonde. Jullie zouden samen naar de moskee gaan voor het vrijdaggebed. U was nog maar net in de flat van uw buurman toen er een inval gebeurde door een vijftal mannen in zwarte uniformen. Uw buurman kreeg vrijwel meteen een klap met een geweer en daarop viel hij neer. Ook u kreeg een klap en viel. De flat van uw buurman werd doorzocht en er werd een pistool gevonden. Uw buurman en uzelf werden vervolgens afgevoerd.

U werd opgesloten, maar niet samen met uw buurman, van wie u sinds voornoemde feiten geen informatie meer hebt. U werd meermaals ondervraagd en beschuldigd van wapenbezit. Enkele dagen lang zat u vast, waarna u werd weggebracht naar een onbekende bestemming. Op een bepaald moment stopte het voertuig, waarin u werd vervoerd. U werd verzocht om uit te stappen en plaats te nemen in een ander voertuig.

In die wagen zaten uw moeder en een kennis. Uw moeder had uw vrijlating bewerkstelligd, in ruil voor losgeld. U werd naar Ippodramnaja gebracht, waar u enkele dagen ondergedoken leefde. U werd er opgehaald door Z., een kennis van uw moeder.

Uw moeder had klaarblijkelijk uw vlucht georganiseerd en daarvoor betaald. Z. bracht u naar Kiev en van daaruit reisde u verder door naar België.

Op 14 december 2009 kwam u in België aan en u verklaarde zich vluchteling bij de bevoegde instanties. In het kader van deze aanvraag legt u de volgende documenten over: uw intern paspoort (kopie), uw rijbewijs (kopie) en een medisch attest (origineel).

Eveneens op 14 december 2009 wendde T.S. (O.V. 6.546.279), de partner van uw zus, L.S. (O.V. 6.546.279) zich voor het eerst tot de Belgische asielinstanties.

Op 26 juli 2011 vroeg uw zus eveneens asiel.

Omwille van vervolgingsfeiten, die los staan van degene die u inroept, werd aan uw zus en haar partner de vluchtelingenstatus toegekend.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 vervolgingsfeiten: een enkele uren durende ondervraging begin oktober 2009 en een arrestatie op 27 november 2009, waarna u enkele dagen werd vastgehouden en mishandeld.

Welnu, uit het geheel van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet benadrukt worden dat uw geloofwaardigheid ernstig wordt ondergraven op basis van de vaststelling dat u onaannemelijk weinig kennis had van belangwekkende elementen die samenhangen met uw vervolgingsrelaas en onvoldoende inspanningen hebt gedaan om zich te informeren over aspecten die van belang zijn voor de inschatting van uw vrees.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.13) totaal niet te weten wat er verder met uw buurman – die tevens opgepakt werd en de oorzaak van uw tweede aanhouding was – is gebeurd. Op de vraag of u niet benieuwd was om te weten wat er met hem gebeurd is, verklaart u (CGVS 1, p.13) dat u niet naar hem geïnformeerd hebt.

Verder verklaart u dat uw moeder zou hebben bewerkstelligd dat u, na uw aanhouding op 27 november 2009, terug vrijkwam, maar tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u (CGVS 1, p.14) niet te weten hoe/via wie uw moeder dit zou hebben geregeld.

U verklaarde tevens dat er voor uw vrijlating betaald zou zijn, maar u gaf aan niet te weten hoeveel (CGVS 1, p.14); uw moeder zou het u niet hebben willen zeggen, maar u wist niet waarom.

U wist tijdens uw eerste asielgehoor niet of er nog een onderzoek tegen u lopende was (CGVS 1, p.14).

Op de vraag of u over concrete aanwijzingen beschikte dat u opnieuw zou gearresteerd worden, verwijst u naar uw bezoek aan uw buurman (CGVS 1, p.15).

Dergelijk gebrek aan kennis van essentiële zaken is niet aannemelijk.

Er mocht van u verwacht worden dat u op de hoogte was van deze elementen, of tenminste ernstige inspanningen zou doen om rond deze elementen meer te weten te komen, enerzijds gelet op de impact van de feiten op u en uw familie, anderzijds omwille van het belang in de inschatting van uw vrees.

Uit het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt weliswaar dat u bij uw moeder extra informatie verzamelde aangaande uw asielrelaas en de daarbij ingeroepen motieven.

Zo informeerde u over de familienaam van uw buurman en de modaliteiten van uw vrijlating (contactpersoon die uw moeder hielp, bedrag dat voor uw vrijlating werd betaald). Echter blijft de vaststelling dat u zowel vóór uw vlucht als de eerste 5 à 6 maanden na uw aankomst in België, niet heeft geïnformeerd naar een aantal essentiële elementen die noodzakelijk zijn voor een correcte inschatting van uw vrees.

Bovendien blijft uw kennis over een aantal andere essentiële zaken zeer beperkt.

Ook aangaande het verder verloop van de problemen is uw kennis onvoldoende, zoals hierna wordt uiteengezet.

Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal in november 2011 werd onder meer gepolst naar de inspanningen die u deed om zich blijvend te informeren.

Er werd u gevraagd wat er met uw buurman, met wie u verklaarde samen te zijn opgepakt, gebeurd is.

U erkent niets over hem (zijn lot) te weten (CGVS 3, p.11).

Omdat u kennelijk in hetzelfde gebouw woonde als uw buurman, werd u gevraagd of u tenminste wist of hij er nog woonde, maar ook dit bleek u niet te weten (CGVS 3, p.11).

Er werd u bijkomend gevraagd of u aan uw moeder, die u wel degelijk gebruikte als bron van informatie - u gaf zelf aan dat u tot 4 keer per maand telefonisch contact hebt met uw moeder (CGVS 3, p.12) - nog vroeg of u nog iets zou riskeren omwille van uw laatste arrestatie, doch u erkent dit te hebben nagelaten (CGVS 3, p.11).

Ook op de vraag of uw moeder intussen nog convocaties te uwer attentie ontving, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 3, p.12).

U weet niet of u nog van enig feit verdacht of beschuldigd wordt (CGVS 3, p.12).

Verder zou u met 2 neven nog contact onderhouden/hebben onderhouden, maar ook bij hen hebt u geen navraag gedaan (CGVS 3, p.12).

Op de vraag of A.D., die uw moeder zou hebben bijgestaan in verband met uw beweerde problemen, eventueel nog aan voor u nuttige informatie zou kunnen raken, antwoordt u (CGVS 3, p.12) ook hieromtrent geen navraag gedaan te hebben.

Welnu, van asielzoekers mag worden verwacht dat zij zich op continue basis, voor zover zij beschikken over informatiebronnen in het herkomstland, informeren over de verdere evolutie van hun problemen. Zeker in uw geval, waar het onduidelijk is wat het lot is van uw buurman, wat de gegrondheid en actualiteit is van uw vrees, en waarbij u bij uw tweede gehoor verklaarde meer schrik te hebben dan vroeger en bang te zijn voor nieuwe chantages (CGVS 2, p.10,15), ondermijnt dergelijk gebrek aan kennis en interesse, de geloofwaardigheid van uw vrees en bijgevolg de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees.

In samenhang met de vorige vaststelling moet opgemerkt worden dat u, wat betreft de 2 door u ingeroepen vervolgingsfeiten, op meerdere punten weinig coherente verklaringen aflegde.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor, inzake uw laatste arrestatie, (CGVS 1, p.11) dat u denkt dat u één week lang werd vastgehouden. Meteen daarop verklaart u (CGVS 1, p.11) 3 dagen te hebben vastgezet.

Tijdens uw tweede asielgehoor werd u nogmaals gevraagd hoe lang u werd vastgehouden. U verklaart (CGVS 2, p.13) dat u 2 of 3 dagen werd vastgehouden.

Van dit laatste vervolgingsfeit en de daarmee gepaard gaande detentie, mag verwacht worden dat u hierover coherenter zou zijn, gezien het de enige keer is dat u langdurig werd aangehouden. Toen u werd gevraagd in welke stad u werd vastgehouden, antwoordde u (CGVS 1, p.13) dit niet te weten. Kort daarop verklaarde u nochtans (CGVS 1, p.13) dat het in de buurt van de Tsjetsjeense staatsuniversiteit was. Bijgevolg mag het minstens opmerkelijk genoemd worden dat u eerst verklaart

zelfs niet te weten in welke stad u werd vastgehouden, terwijl u kort daarop een vrij precieze plaatsaanduiding geeft.

Dergelijke wendingen in uw verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Inzake uw eerste arrestatie verklaarde u dat u in september 2009 werd opgepakt toen u in Grozny medicijnen ging kopen voor uw moeder (CGVS 2, p.5).

U weet niet meer of uw moeder toen al dan niet ernstig ziek was (CGVS 2, p.5) en evenmin weet u nog of uw moeder de medicijnen al dan niet dringend nodig had (CGVS 2, p.6). In de apotheek werd u bediend door een mevrouw, u schatte haar iets meer dan 30 jaar oud (CGVS 2, p.7).

Tijdens uw laatste asielgehoor herinnerde u zich niet meer of u door een man, dan wel door een vrouw werd bediend in de apotheek (CGVS 2, p.5).

U werd gewezen op de vaststelling dat u preciezer was in eerdere verklaringen, maar u herhaalt zich niet meer te herinneren (CGVS 3, p.5).

Uit het tweede gehoor blijkt dat u op straat werd aangesproken door ordediensten die u deden plaatsnemen in een militaire jeep, een UAZ (merknaam) (CGVS 2, p.7).

Tijdens uw laatste asielgehoor wist u niet meer in welk voertuig u moest plaatsnemen (CGVS 3, p.5).

Er werd u gewezen op de vaststelling dat u ook hieromtrent gedetailleerder was in uw eerdere verklaringen, maar u herhaalt zich ook dit element niet te herinneren (CGVS 3, p.6).

U verklaarde tijdens uw tweede asielgehoor zich nog te herinneren dat u achteraan in het voertuig moest plaatsnemen (CGVS 2, p.8), maar ook over dit element bleek u onwetend te zijn tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 3, p.6).

Welnu, dat u over al de hiervoor beschreven elementen dusdanig weinig coherent bent in uw verklaringen doet bijkomend afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Immers, in het kader van uw asielaanvraag haalt u 2 vervolgingsfeiten aan.

Van u mag dan ook verwacht worden dat u coherenter zou zijn in uw verklaringen terzake, aangezien de door u ingeroepen vervolgingsfeiten de enige problemen waren die u in uw herkomstland gekend hebt en klaarblijkelijk een dermate grote impact hadden dat beslist werd dat u beter uw herkomstland kon verlaten.

Omwille van deze redenen kan het gegeven dat deze feiten zich ondertussen enige jaren geleden hebben afgespeeld, evenmin een verschoningsgrond zijn voor de incoherenties.

Door deze vaststellingen wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Ter staving van uw asielaanvraag en de daarbij ingeroepen vervolgingsfeiten, legt u één medisch attest over.

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u het betreffende attest overlegt om aan te tonen dat u bij uw eerste arrestatie werd mishandeld.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat het betreffende stavingsstuk niet kan aantonen dat u bij de door u voorgehouden arrestatie in oktober 2009 ernstig mishandeld werd en ten gevolge van deze mishandeling diende gehospitaliseerd te worden.

Het medisch attest maakt enkel gewag van problemen met de 12-vingerige darm en klachten in verband met stoelgang en bevat geen enkele informatie over de oorzaak van voormelde medische problematiek en op generlei wijze kan uit het document worden afgeleid dat u ten gevolge van fysieke mishandeling problemen met uw ingewanden zou opgelopen hebben.

Maar ook moet vastgesteld worden dat uw verklaringen rond de beweerde vervolging die de oorzaak was van de medische behandeling, dermate incoherent zijn, dat ook deze verklaringen als een element van ongeloofwaardigheid in de analyse van uw vervolgingsrelaas moet beschouwd worden.

Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uw verklaringen over de mishandeling, die aan de basis zou gelegen hebben van uw geattesteerde medische probleem, zijn immers weinig coherent te noemen, wat nochtans wel van u verwacht mocht worden aangezien u voornoemd vervolgingsfeit tracht te staven met een medisch attest.

In casu verklaart u eerst (CGVS 2, p.9) dat u bij uw aanhouding in september 2009 slechts een paar keer lichtjes geslagen werd, niet echt mishandeld. Op de daaropvolgende vraag wanneer u dan bijvoorbeeld geslagen werd, verklaart u (CGVS 2, p.9) dat u bij het binnengeleid worden niet echt geslagen werd, maar een duw kreeg – om u bang te maken.

Ter verduidelijking van uw nogal vage verklaringen terzake, werd u gevraagd of u echt klappen kreeg. Hierop antwoordt u (CGVS 2, p.9) dat ze – uw ondervragers – u wel een klap hebben gegeven, maar u had geen verwondingen.

Tijdens uw laatste asielgehoor verklaarde u dan weer (CGVS 3, p.2) dat u in uw buik en op uw rug werd geslagen.

Aangezien u eerder sprak over lichtere vormen van fysiek geweld, werd u gevraagd of u bij de eerste arrestatie of tijdens uw ondervraging effectief werd geslagen. Daarop beweert u dan weer (CGVS 3, p.2) dat het niet echt om mishandeling ging, maar eerder zo'n beetje tikken.

Deze volatiele verklaringen over uw beweerdde oorzaak van de medische problemen zoals beschreven in het attest (zie hoger) ondermijnen dan ook de bewijswaarde van het attest als begin van bewijs van de beweerdde vervolging.

Bij de finale analyse van uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal werd nog een zeer opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld.

Zo verklaarde u (CGVS 3, p.13) tijdens uw laatste asielgehoor dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis – dat zou dateren van 24 oktober 2009 - niet meer naar huis zou teruggekeerd zijn.

Nochtans verklaarde u eerder (CGVS 2, p.3) dat u bij uw moeder woonde in Tsjetsjenië en dat jullie hetzelfde propiska-adres hadden.

Op de vraag wanneer u voor het laatst op dit adres verbleef, antwoordde u uitdrukkelijk (CGVS 2, p.3) dat dat was op 27 november 2009, in casu de datum van uw tweede aanhouding, wat niet te rijmen valt met uw laatste verklaringen.

Welnu, dergelijke tegenstrijdigheid bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Er kan verder slechts weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België.

Tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u (CGVS 1, p.6) dat u vanuit Grozny via Nazran (Ingoesjetië) naar Kiev reisde.

Tijdens uw laatste asielgehoor verklaarde u eveneens via Kiev te hebben gereisd, maar toen u werd gevraagd of u via Nazran reisde, verklaarde u opmerkelijk genoeg (CGVS 3, p.3) zich daaromtrent niks te kunnen herinneren.

U weet niet via welke steden of landen u vanuit Kiev naar België reisde (CGVS 1, p.8). U weet niet waar en wanneer u grenzen overschreed. U weet enkel dat u vanuit Kiev naar België reisde (CGVS 3, p.4). Of er voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een visum voor een EU-land werd aangevraagd, weet u evenmin (CGVS 3, p.4).

Op de vraag of er voor uw reis afspraken werden gemaakt over wat u moest zeggen of doen als u persoonlijk aan een controle zou onderworpen worden, verklaart u (CGVS 3, p.4) dat u daaromtrent totaal niet werd ingelicht.

Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone, zeer strikte en persoonlijke controles gebeuren, waarbij reizigers kunnen ondervraagd worden over hun reisbestemming en reisdoel.

Dat u totaal niet zou ingelicht zijn over de modaliteiten van uw reis, een nochtans ingrijpende onderneming, is bijgevolg weinig geloofwaardig. Uw algemene geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondermijnd.

De hiervoor gedane vaststelling over uw vlucht naar België is zwaarwichtig, aangezien op basis van uw verklaringen het vermoeden ontstaat dat u bewust een internationaal paspoort, met daarin vervatte informatie over een visum, het moment van uw reis en de werkelijk door u beschreven reisweg, tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten.

Deze elementen zijn van belang bij de appreciatie van de objectieve vrees.

Bovendien zijn uw verklaringen voor het niet kunnen overleggen van uw internationaal paspoort ook weinig overtuigend te noemen, zeker in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Uw chauffeur zou uw internationaal paspoort tijdens uw reis hebben bijgehouden.

Op de vraag wanneer u dan uw document(en) terugkreeg van de chauffeur, verklaart u (CGVS 1, p.9) dit niet meer te weten: ofwel hebt u uw paspoort bij de chauffeur achtergelaten ofwel hebt u het ergens laten vallen.

Dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, waardoor inderdaad het vermoeden bestaat dat u dit reisdocument bij uitstek bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

Daarnaast heeft het Commissariaat-generaal ook ernstige bedenkingen bij uw verklaringen rond uw zus en schoonbroer.

Uit uw verklaringen bleek dat u, al dan niet via uw moeder, sinds uw aankomst in België, contact had met uw zus L.S., die inmiddels ook in België asiel vroeg, in navolging van haar partner, die, net zoals uzelf, op 14 december 2009 asiel vroeg.

Tijdens uw tweede asielgehoor, op 29 juli 2010, verklaarde u (CGVS 2, p.2) dat uw zus in Grozny woonde met haar partner T.S. en de kinderen.

Op de vraag of uw zus of haar partner problemen kenden met de autoriteiten verklaarde u daaromtrent niets te weten (CGVS 2, p.2).

Tijdens uw laatste asielgehoor verklaarde u (CGVS 3, p.10) geregeld contact te hebben met uw zus omdat jullie bijna op hetzelfde adres verblijven in Mechelen.

Aangezien hierdoor kan verondersteld worden dat u een nauwe band hebt met uw zus, werd u gevraagd of u wist of haar partner in 2009 of 2010 naar België kwam.

U verklaart dit niet te weten (CGVS 3, p.10).

U verklaart stellig dat u niet samen met uw schoonbroer naar België reisde en tevens beweert u zich niet te herinneren sinds wanneer u weet dat uw schoonbroer in België was, u kunt zelfs geen tijdsindicatie geven (CGVS 3, p.10).

Daarop werd u geconfronteerd met de informatie van het Commissariaat-generaal (en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd), waaruit blijkt dat uw schoonbroer op 14 december 2009, nota bene op dezelfde dag als uzelf, asiel vroeg bij de Belgische instanties.

U verklaart dat u dit niet wist (CGVS 3, p.11).

U blijkt hiervoor geen plausibele uitleg te hebben (Ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen.. Volgens mij is het gewoon uit vergeetachtigheid ofzo... Tja, ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen...).

U verklaart vervolgens dat u uw schoonbroer louter toevallig in België zou ontmoet hebben (CGVS 3, p.11).

Welnu, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ondergraven dergelijke verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal, uw geloofwaardigheid nog meer en ontstaat het vermoeden dat u bewust tracht te verheimelijken dat u in het zog van uw schoonbroer, die inmiddels het vluchtelingenstatuut werd toegekend, naar België reisde en dit om andere dan de door u ingeroepen redenen.

Het is niet aannemelijk is dat u voor 28 november 2011 (datum van uw laatste asielgehoor) niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat uw schoonbroer zich op dezelfde dag als uzelf aanbod in België om asiel te vragen, aangezien België voor zowel uzelf als uw schoonbroer een onbekend en verafgelegen land was voor uw aankomst hier.

Deze vaststelling ondermijnt uw algehele oprechtheid en hypothekeert hierdoor ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot kan nog het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen (CGVS 1, p.3) kan afgeleid worden dat u een vrees voor vervolging inroept, louter omwille van uw langdurige afwezigheid in Tsjetsjenië en een verblijf in het buitenland (als asielzoeker).

Welnu, wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd/in het buitenland heeft verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geviseerd of kans liepen om geviseerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of

van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Immers, uit uw verklaringen mag afgeleid worden dat u de vrees, in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië, verbindt aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, waar het Commissariaat-generaal van oordeelt dat u deze niet aannemelijk hebt gemaakt.

U geeft enkel aan dat u eventueel nog eens zou kunnen ondervraagd worden door de autoriteiten, indien deze zouden vernemen dat u in Europa bent geweest (CGVS 3, p.11).

Welnu, zoals hierboven omstandig werd uiteengezet, blijkt niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Behalve het reeds besproken medisch attest, legt u geen documenten over die in staat zijn om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Uw intern paspoort en uw rijbewijs bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve moet nog opgemerkt worden dat aan T.S. (O.V. 6.546.279) en L.S. (O.V. 6.546.279), respectievelijk de partner van uw zus en uw zus, het vluchtelingenstatuut werd toegekend door het Commissariaat-generaal.

De toekenning van dit statuut aan uw zus en haar partner, kan geen aanleiding geven tot een positieve beoordeling van uw asielaanvraag, louter omwille van de familiale band tussen voornoemde personen en uzelf.

Vooreerst wordt elke asielaanvraag individueel onderzocht en beoordeeld op eigen merites, maar vooral geeft u zelf uitdrukkelijk aan dat uw asielmotieven geen verband houden met deze van uw zus en haar partner (CGVS 3, p.13).

In dit verband kan ook verwezen worden naar de eerder gedane vaststelling inzake uw onwetendheid over het moment dat uw schoonbroer zich bij de Belgische asielinstanties aanmeldde.

Bijgevolg staat de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag vast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 december 2013 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat *“De situatie in Tsjetsjenië complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit maar blijven een actuele realiteit. Bovendien stellen er zich in Tsjetsjenië ernstige problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”* en dat een individuele beoordeling van elk dossier zich opdringt.

Hij laat gelden dat hij terecht een individuele vrees heeft om slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen; hij wijst erop dat hij in zijn land van herkomst reeds onterecht werd beschuldigd en gearresteerd en de laatste maal enkel door het betalen van losgeld kon vrijkomen.

Hij poneert dat hij bij zijn verhoren consistente verklaringen heeft afgelegd en dat, zo zijn verklaringen vaag worden geacht, rekening moet gehouden worden (zie p. 3) met *“de duurtijd tussen de verhoren en de verlamme spanning ten gevolge van de vlucht en de verhoren”*.

Hij voert aan dat van zijn zus en schoonbroer de vluchtelingenstatus werd erkend in België. Hij stelt dat, hoewel hij heeft aangegeven dat zijn asielmotieven geen verband houden met hun motieven, hij als behorend tot de sociale groep *“terugkeerders uit het buitenland en naaste verwant van een in het buitenland erkende vluchteling”* bij terugkeer naar zijn land van herkomst een verhoogd ernstig risico loopt om onmenselijke behandelingen te ondergaan. Hij verwijst in dit verband naar de informatie waarnaar de commissaris-generaal in zijn beslissing verwijst en besluit dat hij een eigen beschermingsstatus behoeft.

De bestreden beslissing schendt derhalve volgens hem artikel 3 EVRM, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal om een standpunt in te nemen over de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst van een naaste verwant van een erkend vluchteling, een risico vormt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat van verzoekers zus, L.S., en haar man, T.S., in België respectievelijk op 12 september 2011 en op 18 augustus 2010 de status van vluchteling werd erkend.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing (zie p. 5) omtrent verzoeker:

“Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier met name *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland”* van 6 december 2012, blijkt dat bepaalde bronnen wijzen op het feit *“dat andere factoren dan de terugkeer zelf meestal de reden zijn waarom een persoon de aandacht van de autoriteiten trekt”* en dat niet-gouvernementele organisaties en het onafhankelijke persagentschap Caucasian Knot aangeven dat personen niet *“louter omwille van hun asielaanvraag of verblijf in Europa problemen kenden na hun terugkeer”*, maar wel omdat ze *“reeds vóór hun vertrek uit Tsjetsjenië op één of andere manier onder de aandacht van de autoriteiten (waren) gekomen”*.

Uit deze informatie blijkt tevens dat een voorzitter van een lokale organisatie *“van wie Cedoca sinds meerdere jaren informatie krijgt en die Cedoca beschouwt als een betrouwbare bron van informatie”*-bevestigt dat de situatie voor terugkeerders *“zeer verschillend is en afhankelijk is van de concrete omstandigheden van de terugkeerder”*.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat het bij terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is dat een persoon de aandacht van de autoriteiten trekt *“omwille van zijn eigen verleden of omdat hij familie- of vriendschapsbanden heeft met echte of vermeende rebellen”* en dat de terugkeerder in een dergelijk geval het slachtoffer kan worden van moeilijkheden met de autoriteiten, wat *“kan gaan van afpersing (dit kunnen grote bedragen zijn, waarvoor bezittingen verkocht dienen te worden) tot dreiging*

met gevangenisstraf en moord'. Volgens deze bron komen zulke gevallen "vaak maar niet massaal voor".

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift dan ook terecht op dat de commissaris-generaal in de beslissing niet heeft onderzocht of hij, als broer van een L.S. en T.S. -waarvan in België de vluchtelingenstatus werd erkend ten overstaan van Tsjetsjenië-, ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, gezien hij tot de risicogroep behoort van personen wiens naasten -vermoedelijke of reële- banden hadden met gewapende groeperingen of tegenstander waren van het regime.

De Raad kan volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de Raad het beroep niet ten gronde kan onderzoeken omdat essentiële elementen ontbreken.

De Raad vernietigt derhalve de bestreden beslissing op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 november 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE